

Arrest

**nr. 97 416 van 19 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 juli 2011 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2012.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gelet op het arrest nr. 86 241 van 24 augustus 2012 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 29 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 15 februari 2005 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 27 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Bij arrest van de Raad van State van 4 mei 2006 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verworpen.

Op 2 oktober 2006 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in.

Op 12 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 23 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 oktober 2007 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2008 nrs. 108 815 en 108 816 worden de beroepen tegen deze bevelen verworpen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juni 2007 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 juni 2008 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 25 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten van de Raad van 25 februari 2009 nrs. 23 677 en 23 678 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 november 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 april 2010 laat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker weten dat er, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zullen gestuurd worden naar de gemeente tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is.

Op 11 augustus 2010 worden verzoekers gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, nadat ze een arbeidskaart hadden kunnen voorleggen. Er worden voorwaarden opgelegd voor de eventuele verlenging van de tijdelijke verblijfsvergunning.

Op 15 februari 2011 wordt de arbeidskaart van verzoeker en de vergunning tot tewerkstelling van verzoeker ingetrokken door de bevoegde dienst van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Op 28 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN genomen op datum van 28.07.2011

Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde K., R. (...) + echtgenote en 3 kinderen; allen: onderdaan van Rusland (Federatie van), verblijvende te (...)

- gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art.9 (9BIS) en art. 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat hun machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07.10.2009 (BS .14.10.2009).

Overwegende dat betrokkenen volgens onze instructies slechts in het bezit mochten worden gesteld van een A- kaart (tijdelijk verblijf) geldig tot 27.08.2011.

Overwegende dat de gemeente Schaarbeek de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken dd. 11/08/2010 foutief heeft uitgevoerd en betrokkenen onterecht in het bezit stelde van een B-kaart.

Overwegende dat een administratieve beslissing genomen door het gemeentebestuur als nietig dient te worden beschouwd indien het gaat om een zo grote onregelmatigheid dat ze voor onbestaande moet worden gehouden of wanneer de handeling tot stand werd gebracht door bedrieglijke manoeuvres (R.v.S. nr 102.842 van 23/01/2002*).

Overwegende dat de afgifte van de B-kaart om deze reden als nietig moet worden beschouwd en gevraagd wordt om deze verblijfstitel in te houden.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van hun tijdelijke verblijfstitel werden opgenomen in onze instructies dd. 11.08.2010:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dient minstens een van de volgende personen volgende documenten voor te leggen

K., R. geboren op (...)1977 (R.R.: xxx)

D., Y. geboren op (...)1978 (R.R.: xxx)

1. Een nieuwe arbeidskaart B
2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling
3. Een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien zij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leveren in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”

Overwegende dat de arbeidskaart B (RBCBHG-B-737522) die werd toegestaan aan de heer K., R. en geldig was van 29/07/2010 t.e.m. 28/07/2011 op 15.02.2011 werd ingetrokken door de Administratie voor Economie en Werk van het bevoegde Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Betrokkene noch zijn echtgenote leggen een nieuwe arbeidskaart B voor.

Overwegende dat betrokkenen niet meer aan de voorwaarden voldoen aan de voorwaarden gesteld aan hun tijdelijk verblijf.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”

Wordt besloten om aan de heer K., R. (NN:xxx) en zijn echtgenote D., Y. (NN:xxx):

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Sloveënië, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen.

De kinderen K., R. (NN.xxx), K., S. (TVA; xxx) en K., R. (NN.xxx) volgen de verblijfstoestand van de ouders.(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

In het arrest nr. 86 241 van 24 augustus 2012 werd het volgende geoordeeld:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 8 oktober 2007 en 9 april 2009. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder dat eerstgenoemd bevel zonder succes en laatstgenoemd bevel niet werd aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dienvolgens definitief is, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn. Dit zou betekenen dat de eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel hun geen nut zou opleveren, omdat de verwerende partij het bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2007 en 9 april 2009 zou kunnen uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319).

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekende partijen op 18 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Op 11 augustus 2010 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van de gemeente Schaarbeek de instructie aan de verzoekende partijen een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (“tijdelijk verblijf”), geldig tot 27 augustus 2011, af te geven. Zoals de verzoekende partijen ter terechtzitting aangeven en tevens blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, werd door de gemeente een B-kaart (geldig voor vijf jaar, onbeperkt verblijf) in plaats van een A-kaart (tijdelijk verblijf) afgeleverd. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat, zoals de verzoekende partijen ter terechtzitting ook opmerken, de bestreden beslissing weliswaar de vorm aanneemt van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat uit de motivering blijkt het niet louter een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar dat dit bevel overeenkomstig artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet wordt gegeven, omdat de verzoekende partijen niet meer voldoen aan de voorwaarden van het toegekende (tijdelijk) verblijf. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het door de gemeente afgeleverde onbeperkt verblijf als nietig beschouwd moet worden en gevraagd dat deze verblijfstitel wordt ingehouden.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing veel verder gaat dan een louter bevel om het grondgebied te verlaten en dat het feit dat reeds eerder bevelen werden afgeleverd, geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoekende partijen hun belang behouden wat betreft de hogervermelde beide andere aspecten van de bestreden beslissing die zij met hun beroep tot nietigverklaring, gericht tegen deze beslissing, aanvechten.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat aan de verzoekende partij een onbeperkt verblijf werd afgeleverd, hetgeen de vorige bevelen, zoals de verzoekende partijen ter terechtzitting ook opmerken, doet vervallen. Dat dit onbeperkt verblijf klaarblijkelijk per vergissing werd afgeleverd en als nietig dient beschouwd te worden, wordt slechts vastgesteld in de bestreden beslissing zelf, zodoende de beslissing waarvan de wettigheid in het kader van een eventuele gegrondheidsfase van voorliggend beroep tot nietigverklaring precies dient onderzocht te worden. De Raad kan dan ook niet zonder meer van dit gegeven van de bestreden beslissing uitgaan om te besluiten dat van een onbeperkt verblijf nooit sprake is geweest.

Ten slotte, zelfs wanneer slechts van een tijdelijk verblijf zou uitgegaan worden, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij ter terechtzitting niet opwerpt, laat staan aantoon, dat zulk een

verblijf niet zou volstaan om eerder gegeven bevelen te doen vervallen. Zij gedraagt zich integendeel met betrekking tot de vraag of er al dan niet sprake is van een herhaald bevel naar de wijsheid. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen herhaald bevel is en de verzoekende partijen, wat dit betreft, nog steeds belang hebben bij hun beroep tot nietigverklaring.”

Er wordt *in casu* niet getwijfeld aan het belang dat de verzoekende partijen hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, machtsmisbruik, het principe van rechtmatig vertrouwen in de handelingen van het openbaar bestuur en het redelijkheidsbeginsel.

1.

Overwegende dat verzoekers een regularisatieaanvraag hebben ingediend teneinde een machtiging van verblijf te vragen op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980;

Dat zij, aangezien zij beantwoordde aan de criteria die door de Minister werden vooropgesteld in zijn instructies van 19.07.2009, hebben gevraagd dat de aanvraag zou worden beoordeeld in het licht van deze instructies;

Overwegende dat de aanvraag van verzoekster als ontvankelijk en gegrond werd beschouwd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11.08.2010, waarbij verzoekers, mits het naleven van de voorwaarde van een arbeidskaart B te verkrijgen, zouden worden toegelaten tot een verblijf van 1 jaar;

Dat de gemeente Schaarbeek aan verzoekers op 01.09.2010 een bewijs tot inschrijving heeft afgeleverd van onbepaalde duur;

Dat verzoeker een arbeidskaart B had aangevraagd, maar dat hij inmiddels in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel met vrijstelling van arbeidskaart;

Dat zijn werkgever financiële moeilijkheden heeft gekend en dat verzoeker er derhalve is moeten stoppen met werken;

Dat hij, samen met zijn echtgenote, werd opgeroepen door de gemeente Schaarbeek waar hem op 26 september 2011 de bestreden beslissing werd betekend;

Dat verzoekers totaal ontredderd zijn door deze beslissing en er de redenen niet van begrijpen;

Dat DVZ stelt dat de gemeente Schaarbeek foutief heeft gehandeld door hen een verblijfskaart onbepaalde duur af te geven en dat deze dus wordt ingetrokken;

Dat, zonder aan verzoekers enige waarschuwing te geven, aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend met als reden dat er een foutieve uitvoering is geweest door de gemeente Schaarbeek en dat verzoekers geen nieuwe arbeidskaart B neerleggen;

Dat zij dus niet meer zouden beantwoorden aan de voorwaarden om hun verblijf verlengd te zien;

Dat verzoekers oordelen dat er hier sprake is van machtsmisbruik vanwege DVZ;

Dat zij in het rechtmatig vertrouwen stelden in de handelingen van de gemeente Schaarbeek, die stelde dat er instructies werden gegeven om het een BIVR af te leveren;

Dat het onredelijk is om dan, zonder enige waarschuwing van het bestaan van deze foutieve uitvoering van deze beslissing en terwijl verzoekers in de volste gerechtvaardigde overtuiging waren dat zij zonder enig probleem konden verblijven op het Belgisch grondgebied, een bevel om het grondgebied af te leveren;

Dat de tegenpartij stelt dat de administratieve beslissing genomen door de gemeente Schaarbeek als nietig dient te worden beschouwd als het gaat om zo'n grote onregelmatigheid dat de ze voor onbestaande dient te worden gehouden of tot stand werd gebracht door bedrieglijke manoeuvres;

Dat aan verzoekers hoegenaamd geen bedrieglijke manoeuvres kunnen worden verweten; Dat zij eveneens een rechtmatig vertrouwen stelden in de administratie dat deze correct de instructies van DVZ uitvoerde;

Dat er wordt gesteld dat verzoekers niet meer beantwoorden aan de voorwaarden voor hun tijdelijk verblijf en dat dus conform artikel 13 § 3 tweede lid van de wet een bevel kan worden afgeleverd;

Dat het volstrekt onredelijk is om aan verzoekers te verwijten dat zij niet meer aan de voorwaarden voldoen om hun tijdelijk verblijf verlengd te zien als het door een fout van de administratie zelf is dat verzoekers hieraan niet meer voldoen;

Dat overigens, het voor verzoekers onmogelijk zou geweest zijn om een nieuwe arbeidskaart B aan te vragen aangezien zij in het bezit waren van een BIVR waarbij er dus een vrijstelling is van een arbeidskaart;

Dat zelfs indien verzoekers op de hoogte zouden zijn geweest en een nieuwe aanvraag hadden ingediend, deze onmiddellijk zou worden afgewezen door de bevoegde diensten;

Dat gezien de omstandigheden de naleving van de voorwaarden vereisen een schending is van het redelijkheidsbeginsel;

Dat dit dus een algeheel absurde motivering is!

Dat hier niet enkel sprake is van een schending van het rechtmatig vertrouwen van een rechtsonderhorige in de handelingen van het openbaar bestuur, maar tevens sprake is van machtsmisbruik en een schending van het redelijkheidsbeginsel;

Dat de motivering die de tegenpartij bezigt in de bestreden beslissing dus geen deugdelijke motivering is;

Aangezien verzoekers oordelen dat om al de bovenstaande redenen de door haar aangevoerde middelen ernstig zijn ;

Dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd;

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Aangezien verzoekers als enig middel de vermeende schending opwerpen van:

- de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- machtsmisbruik,*
- het principe van rechtmatig vertrouwen in de handelingen van het openbaar bestuur,*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Aangaande de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekers menen voorts dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich bezondigde aan machtsmisbruik bij het nemen van de bestreden beslissing, doordat een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend omwille van een fout van de gemeente Schaarbeek.

Verzoekers kritiek is niet ernstig.

De verwerende partij laat gelden dat in de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 11.08.2010, waarbij aan verzoekers tijdelijk verblijf werd toegestaan, uitdrukkelijk melding werd gemaakt van volgende voorwaarden om verlening van de verblijfsmachtiging te kunnen bekomen: een nieuwe arbeidskaart B

een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling een recent arbeidscontract Ten minste drie maanden voor de vervaldatum (i.e. 27.08.2011) dienden voorvermelde documenten aan de gemachtigde te worden voorgelegd.

De verwerende partij laat gelden dat het bijgevolg onomstootbaar vaststaat dat de gemachtigde geenszins de bedoeling kan gehad hebben om een verblijfstitel van onbeperkte duur af te leveren. De instructie dd. 11.08.2010 stelt heel duidelijk dat verzoekers gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf.

Bijgevolg kan niet ernstig betwist worden dat de beslissing van de gemeente Schaarbeek om een bewijs van onbeperkte duur af te geven een materiële vergissing is. De administratieve beslissing die aldus genomen werd is kennelijk behept met een grote onregelmatigheid.

In bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid naar een arrest van de Raad van State (nr. 102.842 dd. 23/01/2002), waarin gesteld werd dat een administratieve beslissing genomen door het gemeentebestuur als nietig dient te worden beschouwd, indien het gaat om een zo grote onregelmatigheid dat ze voor onbestaand moet worden gehouden.

De verwerende partij laat gelden dat men niet ernstig kan beweren dat hiervan in casu geen sprake zou zijn.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid besluit in de bestreden beslissing aldus terecht tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Voorts werd eveneens terecht vastgesteld dat verzoekers geen nieuwe arbeidskaart B konden voorleggen, nadat de eerste arbeidskaart B door de Administratie Werk en Economie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest was ingetrokken.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid legde in zijn beslissing dd. 11.08.2011 uitdrukkelijk de voorwaarden vast voor een verlenging van de verblijfsmachtiging (supra).

Verzoekers kunnen niet ernstig betwisten dat zij niet voldeden aan deze voorwaarden, op het ogenblik dat de gemachtigde de bestreden beslissing nam.

Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf ”

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekers daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeksters bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de Administratie Werk en Economie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bij beslissing van 15.02.2011 overging tot de intrekking van de arbeidskaart B, die op 02.08.2011 aan verzoeker werd afgeleverd.

Verzoekers zijn bijgevolg niet ernstig als zij voorhouden dat zij in de volste gerechtvaardigde overtuiging waren dat zij zonder problemen konden verblijven op het Belgische grondgebied.

Immers, verzoekers waren op 15.02.2011 door de gemeente Schaarbeek reeds ettelijke maanden verkeerdelijk in het bezit gesteld van een verblijfskaart B, waardoor zij zich redelijkerwijze vragen hadden moeten stellen bij de intrekkingbeslissing dd. 15.02.2011. Indien de verzoekende partijen op dat ogenblik immers werkelijk in het bezit zouden geweest zijn van een verblijfskaart B, dan mag men veronderstellen dat de Administratie Werk en Economie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest geen dergelijke beslissing meer zou genomen hebben, gelet op het feit dat deze volstrekt zonder betekenis zou zijn.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers de beslissing dd. 15.02.2011 voor verzoekers op zijn minst een aanzet had moeten zijn om informatie in te winnen over de gevolgen van die beslissing. In zoverre verzoekers menen dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, merkt de verwerende partij op dat verzoekers zelf onzorgvuldig zijn geweest door schijnbaar geen verdere aandacht te besteden aan de intrekking van de arbeidskaart B.

In zoverre verzoekers opwerpen dat het voor hen onmogelijk zou geweest zijn om een nieuwe arbeidskaart aan te vragen, laat de verwerende partij gelden dat deze bewering niet ernstig is.

Het was immers het gemeentebestuur van Schaarbeek dat door een materiële vergissing een verblijfstitel van onbeperkte duur had afgeleverd, doch het gemeentebestuur is niet de bevoegde dienst voor de behandeling van een aanvraag om een arbeidskaart B. Bijgevolg zou de vergissing waarschijnlijk sneller aan het licht gekomen zijn, indien verzoekers de bevoegde diensten hadden gecontacteerd met het oog op een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B.

De beweringen van verzoekers falen in feite en in rechte.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers niet meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat de werkgever van verzoeker financiële moeilijkheden kende zodat verzoeker moest stoppen er te werken, dat verzoekers in de overtuiging waren dat zij zonder enig probleem op het Belgisch grondgebied konden verblijven omdat zij van de gemeente een bewijs van inschrijving hadden ontvangen voor onbeperkte duur, dat zij dus beschikten over een verblijfstitel met vrijstelling van arbeidskaart, dat het onredelijk is om aan verzoekers te verwijten dat zij niet meer aan de voorwaarden voldoen om hun verblijf verlengd te zien omdat het door een fout van de administratie is dat zij hier niet meer aan voldoen.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1. indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Hieruit blijkt dat aan de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf van beperkte duur, een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf gesteld werden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- op 23 april 2010 laat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker weten dat er, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zullen gestuurd worden naar de gemeente tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is;
- op 11 augustus 2010 worden verzoekers gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, nadat ze een arbeidskaart hadden kunnen voorleggen. In de brief naar de gemeente, die verzoekers voor kennisname dienden te ondertekenen, wordt vermeld dat hun bewijs van inschrijving geldig is tot 27 augustus 2011 en dat het BIVR dient te vermelden: “tijdelijk verblijf”. Tevens wordt het volgende vermeld: *“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dient minstens een van de volgende personen volgende documenten voor te leggen*

K.R. geboren op (...)

D.Y. geboren op (...)

1. Een nieuwe arbeidskaart B

2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling

3. Een recent arbeidscontract

(...)

De geldigheid van de verblijfstitel wordt slechts verlengd na voorafgaande toelating van de Dienst Vreemdelingenzaken. (...).

- op 15 februari 2011 wordt de arbeidskaart van verzoeker en de vergunning tot tewerkstelling van verzoeker ingetrokken door de bevoegde dienst van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest;
- uit een telefoongesprek van de Dienst Vreemdelingenzaken met de gemeente blijkt dat de gemeente per vergissing aan verzoekers een machtiging tot onbeperkt verblijf heeft afgeleverd in plaats van een machtiging tot beperkt verblijf.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers, ondanks de vergissing van de gemeente, er duidelijk van op de hoogte waren dat hen slechts een tijdelijk verblijf mocht worden toegekend. Dit werd verschillende malen aan verzoekers meegedeeld (bij brief van 23 april 2010 aan verzoeker gericht en bij brief van 11 augustus 2010 aan de gemeente gericht met veronderstelde kennisname door verzoekers). De omstandigheid dat aan verzoekers per vergissing een verblijfstitel van onbeperkte duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in hun hoofde. Er dient op te worden gewezen dat *“de afgifte van deze of gene verblijfskaart”* een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116).

Verzoekers ontkennen niet dat verzoeker geen arbeidskaart meer kon voorleggen. Het voorleggen van de arbeidskaart B was één van de voorwaarden voor verlenging van hun verblijf, zoals meegedeeld aan de gemeente en aan verzoekers bij brief van 11 augustus 2010. Nu verzoekers die gemachtigd waren tot een verblijf van beperkte duur, niet meer voldeden aan de voorwaarden die aan hun verblijf gesteld werden, kon hen een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven.

Verzoekers tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemeente per vergissing aan verzoekers een verblijfskaart voor een verblijf van onbeperkte duur heeft afgeleverd. Uit de stukken van het dossier blijkt evenzeer dat aan verzoekers werd meegedeeld dat zij slechts beschikten over een verblijf van beperkte duur, namelijk één jaar. Verzoekers konden er bijgevolg niet rechtmatig op vertrouwen dat zij gemachtigd waren tot

een verblijf voor onbeperkte duur. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij *“niet meer aan de voorwaarden voldoen om hun tijdelijk verblijf verlengd te zien”* door een fout van de administratie, kunnen zij niet gevolgd worden. Uit de brief van 11 augustus 2010 blijkt duidelijk dat de voorwaarde voor een verlenging van hun verblijf, het voorleggen van een arbeidskaart was. Verzoekers erkennen in hun verzoekschrift dat zij niet meer aan deze voorwaarde voldeden. De intrekking van verzoekers arbeidskaart op 15 februari 2011 door de bevoegde gewestelijke dienst houdt geen verband met de vergissing van de gemeente inzake het soort afgegeven verblijfskaart.

Waar verzoekers aanvoeren dat het voor hen *“onmogelijk zou zijn geweest om een nieuwe arbeidskaart B aan te vragen aangezien zij in het bezit waren van een BIVR waarbij er dus een vrijstelling is van een arbeidskaart”* dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekers een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart zouden hebben ingediend, laat staan dat deze geweigerd zou zijn, of dat verzoekers stappen zouden hebben gezet om te worden tewerkgesteld zonder arbeidskaart.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers waren er immers ontegensprekelijk van op de hoogte dat zij slechts in aanmerking kwamen voor een tijdelijk verblijf en dat de eventuele verlenging aan duidelijke voorwaarden gekoppeld was. Verzoekers maken met hun betoog geen schending van het aannemelijk.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De gemeente heeft een vergissing begaan en aan verzoekers werd meegedeeld dat zij slechts in aanmerking kwamen voor een tijdelijk verblijf waarvan de verlenging aan bepaalde voorwaarden gekoppeld was. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Er is evenmin sprake van machtsmisbruik.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET